

Бог предлага изход от конфликта, като изпраща Мойсей при фараона, за да му каже да ги пусне да си отидат от Египет, но фараонът не се съгласява, а ги преследва до дупка, макар че това коства живота на собствения му син, тежки загуби за целия египетски народ и потапянето на армията му в Червено море, чиито води Бог разделя, за да направи път, по който да мине израелският народ и да се спаси. Бог дава възможност на фараона да избегне всичко това, но той не се подчинява, а се закоравява и причинява сам това огромно унищожение.

Войната не винаги завършва толкова успешно за експлоатирания и измъчвания... Понякога Бог допуска Неговият народ или служител да понесат несправедливо страдание или дори смърт, както се случва с Йоан Крастител, Стефан и почти всички апостоли, и преди всичко със Самия Него във „войната“ Му срещу Бог Отец, чийто враг Той става доброволно, като се натоварва с нашите грехове и понася нашето смъртно наказание, за да можем ние да станем Негови приятели и да живеем заедно с Него в небето!

И така, мирът не идва просто така, а се постига с усилия и за него се заплаща цена, която понякога може да включва доброволно смирение, лишения и дори смърт.

Има и други конфликтни ситуации, които също не носят мир, а война, като унижение, принуда, експлоатация, злоупотреба, тормоз... Винаги когато има неправда, има и вражда. Мирът не се постига с неправда и не съществува там, където тя съществува. Едва когато тя си отиде, той може да дойде. Ако ние сме причината за тази неправда, трябва да я премахнем. Ако не сме и можем да я избегнем, свободни сме да я избегнем, но ако не можем, трябва да я изтърпим и да се молим на Бог да ни освободи. Той винаги отговаря на тази молитва (макар и не винаги по начина, по който си

го представяме), защото Бог е Бог на мира, правдата и радостта и рано или късно прави така, че те да възтържествуват. **„Защото Божието царство не е ядене и пиене, а правда и мир, и радост в Светия Дух“** (Посланието до римляните 14 глава, 17 стих). **„Защото, истина ви казвам: докато премине небето и земята, нито една йота, нито една точка от закона няма да премине, докато всичко не се сбъдне“** (Евангелието според Матей 5 глава, 18 стих).

„Пърсите мир с всички...“

Защо нямаме мир и какво можем и направим, за да го имаме?

Всички говорят за мир и всички казват, че не искат война...

Искат ли го наистина? **Когато наистина искаме нещо, ние правим всичко възможно, за да го имаме:** учим, за да

придобием знания; трудим се, за да си изкараме прехраната; спортуваме, за да си

поддържаме здравето; пазим се, за да живеем в безопасност... Всички полагаме усилия, за да имаме това, което искаме да имаме. Какво трябва да правим, за да имаме мир?

Преди всичко, трябва да признаем, че го нямаме. И трябва да се запитаем защо го нямаме. Защо се караме и се бием? Защо се лъжем и се крадем? Защо се измъчваме и се убиваме?

Обичайният отговор на тези въпроси е: „Защото те ме предизвикаха. Те започнаха първи. Те ме удариха.“ И често пъти е точно така! Жената прави нещо напук на мъжа. Съседът надува музика до 3 часа през нощта. Хулиганите нападат стареца и му взимат последните пари за храна.

Ние обаче не правим нищо лошо и дори и не си помисляме да го направим — или? Никога ли не мислим злото на другите и винаги ли им желаем само доброто? Какво им мислим и какво им желаем, когато ни обидят или измамат, или ударят? Казваме си ли: „Те са виновни, но аз няма да им отмъстя — ще оставя съда на Бога или ще ги изпратя да отговарят пред съда, защото искам да дам шанс на мира!“; или взимаме съда в наши ръце и се разправяме както си знаем?

Кое е по-лесно да кажем и да направим — да се разгневим и да ударим или да се въздържим и да оставим? Знаем кое е по-лесно — това, което правим инстинктивно и първосигнално. Но то ли е по-доброто?

Мирът се постига с мир, не с война. Ако нямаме мир в себе си, няма как да го постигнем извън себе си. Възможно ли е обаче да го постигнем в някоя от гореописаните ситуации?

В Библията са записани следните думи на Господ Исус Христос: **„Чули сте, че е било казано: „Око за око, зъб за зъб.“ А пък Аз ви казвам: Не се противете на злия; но ако те плесне някой по дясната буза, обърни му и другата. На този, който би поискал да се съди с теб и да ти вземе ризата, остави му и горната дреха. Който те принуди да вървиш с него една миля, иди с него две“** (Евангелието според Матей 5 глава, 38 – 41 стих). Защо се казва така? Не е ли несправедливо да направим това, което се казва, че трябва да направим, и то не веднъж, а два пъти?

Несправедливо е, да. Да изтърпим бой два пъти..., кражба два пъти..., принуда два пъти..., без да имаме никаква вина, определено увеличава несправедливостта вместо да я намалява, но обратното на него е война.

Изборът е: или да се жертваме два пъти, като се смирим, или да отвърнем на удара и да разпалим още по-голям конфликт, тъй като войната има свойството да се разгаря както огънят — в гората! И не само това, но може да стане така, че другият, след като види нашето смирение, може да се замисли и да осъзнае, че не е прав, и да ни се извини, и дори да не стане приятел! Не е лесно, но резултатът си заслужава: приятелството е несравнимо по-хубаво от враждата, мирът е несравнимо по-добър от войната, а насладата от победата на доброто над злото прогонва всякаква горчивина и ни изпълва с такъв мир, който само Бог може да даде!

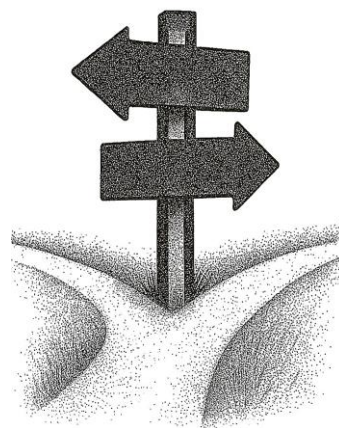
Исус казва: **„Мир ви оставям; Моя мир ви давам: Аз не ви давам, както светът дава. Да не се смущава сърцето ви, нито да се бои“** (Евангелието според Йоан 14:27). **Послушанието на Божиите думи има свойството да произвежда мир**, който нищо друго не може да произведе. Това става, защото изпълнението на Божия закон е най-правилното нещо за човека, създаден да го живее и да го изявява.

Да, обаче, ще каже някой, има хора, на които, ако им обърнеш бузата си веднъж, няма да спрат да те бият; или ако им дадеш ризата си и горната си дреха, ще ти вземат и панталоните, и обувките, и всичко (както са направили с Исус на кръста, като са Го съблекли гол и дори са разиграли

дрехите Му на търг, докато Той се е мъчел на кръста, понасяйки наказанието за греха на всеки един от нас!)! Какво да направим тогава?

Даването на шанс е еднократен жест (макар че понякога може да бъде и двукратен или дори трикратен). Исус не казва: „Ако те пляска някой по бузата, винаги му обръщай и другата си буза или... винаги му давай всичките си дрехи, или... винаги прави, каквото той иска!“ Господ по-добре от нас знае, че има хора, на които дори и да им дадеш целия свят, пак няма да кажат: „Стига!“; или дори и да изпълниш всичките им желания, пак няма да кажат: „Достатъчно е!“! Това е така, защото те не искат мир, а само война, защото те самите са само война... като този, на когото служат — Божия враг Сатана. Тогава какво?

Тогава има два варианта: ако можем, **да ги оставим и да се отделим**, а ако не можем, **да се изправим срещу тях и да им се възпротивим**. В първия случай избягваме войната чрез отделяне; във втория се бием по принуда поради нападение.

Първото е направил Аврам с племенника си Лот, когато мястото, което са обитавали, е станало твърде тясно за техния добитък и говедарите им са започнали да се карат. Помъдрият от двамата — Аврам — е дал правото на по-младия Лот да реши къде да отиде — в плодородната околност на Йордан или в ненапояваната земя на Ханаан. Лот е избръл първото и е оставил на чичо си второто, излагайки себе си на пагубното влияние на Содом и оставяйки чичо си на Божието благоволение и грижа, които в крайна сметка се оказват много по-добри от земните блага,

на които той разчита. Конфликтът е разрешен и отношенията между двамата сродници са запазени.

Не така се случва с израилтяните в Египет обаче. Тогава също има конфликтна ситуация, тъй като израилтяните стават по-многобройни и по-силни от египтяните, и от страх да не им станат противници и да престанат да им служат, египтяните започват да ги експлоатират и да убиват новородените бебета от мъжки пол.